

Pred naturalističkom slikom koja je pred nama, zbunjenim i skamenjenim, bivamo sada silom postrojeni kao grubi zbir očajnika; zbir tragičara na moralnim i materijalnim ruševinama svoje Troje, svoje Gernike, svog Staljingrada i Srebrenice, svog Sarajeva. Izvršni Hemon nas oslikava ovako:

„Ima, naravno, nešto potresno u svoj toj olimpijskoj nostalgiji, nalik na nostalgiju starca koji prije spavanja i moguće smrti ljubi sliku svoje prve, gimnazijske ljubavi. Kao što ima i vrijednost u vjeri da Sarajevo može sada zato što je jednom davno moglo, jer bez te vjere sigurno ne može. Pa ipak, fantazija o olimpijskom Sarajevu je na izvjestan način fantazija koja je operacijom nostalgije lišena svih neugodnih činjenica i aspekta stvarnosti, uključujući mnoge Sarajlije.”

Eto zašto vrijedi u ovim uvodnim napomenama dati prevagu riječima visprenog mladog Sarajlije u dijaspori, Aleksandra Hemona.

U prvom dijelu ovog rukopisa, neke vrste hronike Sarajevske olimpijade, upravo sam, vršeći preko pet godina olimpijskih priprema dužnost potpredsjednika Izvršnog komiteta Organizacionog komiteta XIV ZOI, bilježio lične opservacije o samom toku Igara u Sarajevu, ili navodio neke oficijelne izvore i dokumente, da bih, bar djelimično, dočarao fragmente duha tih olimpijskih dana koji su proticali kao trenuci nekog istinskog sarajevskog trijumfa u svijetu.

Danas, na ovoj vremenskoj distanci, i sam, doista, postajem onaj nesrećni Hemonov starac koji u nemoći i zaglibljenim iluzijama u ovovremenoj baruštini, ljubi slike prve gimnazijske ljubavi, ako pod tim treba podrazumijevati davne dane planetarnog trijumfa Sarajeva u raskoši i ljepoti razigrane ideje olimpizma.

Ovim prvim dijelom teksta – dnevničarskim impresijama i bilješkama o samom toku Sarajevske olimpijade 1984. godine i njenim odjecima u svijetu, želio sam, posebno mladim čitaocima, da predočim slike i sličice tog i takvogavnog sarajevskog šarma, koji sada, u ovim tragičnim postolimpijskim vremenima, s pravom za mnoge liči ne nestvarne, izmišljene, iluzorne, imaginarne, pa ako hoćete, i lažne slike i događaje. Bujica brutalnosti, kako smo već rekli, odnijela je u mulj i naša pamćenja i naše vjerodostojnosti.

Jedan istinski i veliki tijumf, nažalost, na današnjim društvenim, materijalnim, moralnim i inim razvalinama, nije doista u prilici da se prihvati i shvati kao jedan realan i životan bljesak duha i daha ovog grada i ove zemlje. Na razvalinama još dežuraju mrki i prijekli rušitelji.

Nikako da se prihvati, drugim riječima, da je sarajevski tijumf u februaru 1984. godine, doista i uistinu, velika, ali još uvijek pristrasno ocijenjena tekovina; velika i nepobitna baština ovog podneblja.

Otuda različite riječi i različita tumačenja krajnjeg ishoda i dometa XIV ZOI Sarajevo '84.

Autor